

Тодорчо, смутенъ отъ срамъ, отиде да се скрие въ единъ жгълъ на кжщата.

Тъй ли трѣбва да правимъ кога отидемъ съ родителитѣ си на гости?

БОНЧОВОТО АГЪНЦЕ.

ате, купи тази година гергийовското агне по-рано, за да му се нарадваме хубаво, ка- за веднѣжъ Бончо на татка си.

— Но кой ще го пази и храни у дома, когато нѣмаме ни мѣсто гдѣто да го затваряме, ни паша гдѣто да пасе?

— Това е много лесно, отговори Бончо, ще му забърквамъ по-малко трички, ще го вържж за шията съ една връвъ, па ще ходж да го пасж у лелината градина.

— Кога е така ще го купж още днесъ.

И слѣдъ обѣдъ у Бончови блѣше вече едно бѣло агънце. За два дена то навикнж и не бѣгаше отъ тѣхъ, когато бѣше отвързано. Всичкитѣ малки дѣца у Бончови се занимавахж повече съ агнето, отколкото да игражтъ по улицитѣ: Иванчо го гладѣше по-малката главица и му даваше да ближе солената си дланъ; Еленка му чистѣше мѣстото въ едина жгълъ на сайванта; а Бончо го водѣше въ градината да пасе.

Гергийовъ день наближи и въ всѣка кжща заблѣжжхж агънца: нейдѣ бѣли, нейдѣ черни, а нейдѣ шарени. Другитѣ дѣца започнажж да се радватъ, а Бончови скърбѣжж. Че какъ ли да не скърбѣжтъ, когато на другия день ще заколжтъ милото имъ агънце!

— Не, каза Бончо на умаси, азъ ще помолж татя да не коли това агне, а да куши друго.